

Ezechiël 17, 22-24 en Johannes 6, 1-15 - 18 maart 2012 te Wehl

Inleiding op de 1e lezing:

In deze weken voor Pasen lezen we uit het boek van de profeet Ezechiël .
De kinderen volgen hierbij het project van Kind op Zondag.
Hoewel er vandaag geen kindernevendienst is,
lees ik toch, om de continuïteit van de lezingen niet te doorbreken,
het voor deze dag aangegeven gedeelte.
Het is een hoopvol bericht dat Ezechiël namens God doorgeeft,
een fabel met mythologische trekken,
zoals we wel op meer plekken in het Oude Testament tegen komen.
Wanneer het rijk van Juda, met de hoofdstad Jeruzalem op de berg Sion,
ten onder dreigt te gaan in het machtige rijk van Babel,
geeft Ezechiël een hoopvolle profetie door,
in de vorm van een fabel.

We lezen: Ezech. 17, 22-24

De hoge ceder verbeeldt het grote, sterke Babylonische Rijk,
het tere twijgje is wat er nog over is van Gods volk,
een kleine rest van het eens zo welvarende Koninkrijk van David.
Wat het einde lijkt,
wordt door God liefdevol geplant op de hoogste berg van Israel,
waarmee waarschijnlijk de berg Sion is bedoeld.
Die boven alles uitstekende berg
doet denken aan de mythologische voorstelling van de wereldberg,
het middelpunt van de aarde,
waar zich ook de tuin der goden, het paradijs moet bevinden.
In de fabel lijkt de nieuwe ceder op de wereldboom midden in het paradijs,
waar vogels van allerlei pluimage een plek kunnen vinden.

Het dunne twijgje dat uitgroeit tot een machtige boom,
staat in deze profetie voor een wereldwijde vrede.
Het visioen van Ezechiël reikt verder dan alleen het herstel van Israel,
hij ziet wereldwijd.
Het verhaal doet denken aan de woorden van Jezus over het mosterdzaad,
dat kleinste van alle zaden,
dat uitgroeit tot de grootste van alle bomen.

Na alle onheil dat Ezechiël profiteerde,
is dit een verhaal om hoop uit te putten.
'Wil je wel geloven, dat het groeien gaat.....!'

Inleiding 2e lezing:

Nog een bijbelverhaal waaruit hoop geput kan worden, het staat in het Nieuwe Testament, over iets wat onbeduidend lijkt, maar uitgroeit tot veel, zodat iedereen er zich aan te goed kan doen.

Lezen: Johannes 6, 1-15

Overdenking:

Tijdens een gesprek vorig jaar met ouders die in de afgelopen vijf jaar in onze gemeente een kind hebben laten dopen, kwam het verzoek om wat concrete handreikingen bij de geloofsopvoeding van hun kinderen. Daar zijn we als kerkenraad over na gaan denken, en we kwamen uit bij het zgn. koffertjesproject. Een koffer, vol met allerlei materiaal over bijbel en geloof: boekjes, spelletjes, DVD's, CD's knutselspulletjes enz., gaat uit logeren bij gezinnen met kinderen tot 12 jaar. De koffertjes worden door de ouderlingen bij de ouders thuis gebracht, die er dan samen met hun kinderen op de tijd die hen het beste uitkomt, mee aan de slag kunnen gaan. Na twee weken wordt het koffertje weer opgehaald en naar een volgend gezin gebracht. Zo gaan de logeerkoffers - er zijn er twee - rond bij de jonge bezinnen in onze gemeente. En natuurlijk hopen we dat de ouders en kinderen, gebruik maken van het logboekje, waarin ze kunnen opschrijven wat je van het de logeerkoffer vonden.

Samen met Gerry van de Kindernevendienst ben ik op zoek geweest naar geschikte spullen. We zochten ook een DVD over het leven van Jezus, en dat bleek nog niet eens zo eenvoudig. Er zijn er genoeg, maar niet alles vonden wij geschikt voor ons doel. Er bestaan heel zoete films over Jezus, heel vrome, maar ook heel gewelddadige, Vanuit verschillende gezichtspunten wordt er naar Jezus gekeken, waardoor er heel verschillende beelden van Hem geschetst worden. Is dat erg? Neen, maar je moet je er wel van bewust zijn, en bedenken, dat Jezus altijd meer en anders is dan je denkt, je kunt Hem, zeg maar, niet in één hokje plaatsen.

Ik vertel dit, omdat dat ook geldt voor het verhaal van vanmorgen:
Hoe luister je naar 'de wonderbare spijziging'.?
dat verhaal dat zo bekend is, dat je het bijzondere er bijna niet meer in hoort.
Het is zo versleten, dat het vaal is geworden.
Gaat het alleen om een wonder: - Jezus kan toveren?-
Ik denk dat Johannes ons meer duidelijk wil maken.

Het eerste wat opvalt is ,
dat Johannes het verhaal anders vertelt dan zijn
collega's Mattheus, Lucas en Marcus.
Dáár zijn de mensen moe van een lange dag luisteren naar Jezus
en als het donker wordt moeten zij naar huis om te gaan eten.
Ze hadden blijkbaar niet verwacht zo lang weg te blijven,
want niemand heeft iets bij zich,
behalve die ene jongen met zijn vijf broden en twee vissen.

Johannes zet het gebeuren in een ander kader.
We lezen bij hem niet dat de mensen lang naar Jezus geluisterd hebben,
en ook niet dat het al bijna donker wordt.
De mensen in het verhaal van Johannes lopen Jezus na om wat Hij dóet.
Ze hadden de wondertekenen gezien die Hij bij de zieken deed.
Ze zien een dokter in Hem, een wonderdoener,
Het ging hen niet zo zeer om wat Jezus vertelde,
maar vooral om wat Hij kón, wat Hij deed, wat Hij hen opleverde.

Hoe reageert Jezus op deze mensen?
Duidelijk wordt, dat Hij zich verantwoordelijk voor hen voelt.
Hij vraagt aan Filippus, één van zijn leerlingen:
'Waar kunnen we brood kopen om deze mensen eten te geven?'
Het is een strikvraag, vertelt Johannes ons tussen de regels door,
Jezus wil zijn leerling met die vraag op de proef stellen.
Hij is iets van plan.

Johannes geeft ons de indruk dat Jezus deze mensen geen brood wil geven
omdat ze een hongerige buik hebben,
Hij wil er iets anders mee,
maar het wordt niet meteen duidelijk wat.
Helemaal op eigen initiatief organiseert Jezus een maaltijd
voor al die mensen die Hem achterna lopen.
Ze moeten er maar eens rustig bij gaan zitten.
Het wordt een vredig tafereeltje.
Zoiets als: De Heer is mijn Herder, Hij leidt mij aan groene weiden,
Hij verkwikt mijn ziel (en tussen beide ook nog mijn maag).

Het is alsof Jezus met die maaltijd wil zeggen:
'Jullie lopen Mij achterna voor genezingen en wonderen,
maar Ik heb jullie ook nog iets anders te bieden.
Houd je hand maar op,
dan krijg je van Mij een stukje brood.....? '

Jezus heeft het brood nodig om iets uit te leggen,
het brood wordt een téken dat Hij zijn léven met hen deelt,
zichzelf wegschenkt..... als brood voor het hárt.
Hij deelt ons uit van zijn liefde, zijn kracht, zijn troost, zijn hoop.
Hij schenkt geluk,
en het inzicht dat een mens niet leeft van brood, van geld en bezit alleen.
Iets verderop in het hoofdstuk schrijft Johannes dat Jezus zegt:
'Ik ben het brood dat leven geeft,
een leven met eeuwigheidswaarde.'

Eeuwig leven.....
dat is niet een leven waar geen eind aan komt,
eeuwigheid is een kwaliteit die hoort bij een leven met God.
Wie zich laat voeden door Jezus,
krijgt deel aan een leven van geloof, hoop en liefde,
een leven naar Gods bedoeling,
die wordt een mens die God en zijn medemens liefheeft.

Stel, dat we Jezus toelaten in ons leven,
dat we door Hem in ons hart geraakt worden
dat er iets met ons gebeurt.....
dat we steeds meer op Hem gaan lijken.....
een mens worden, die met nieuwe ogen naar de wereld kijkt.
die hart krijgt de dingen waar Jezus zijn hart bij heeft,
mensen zien als onze medemens, onze naaste,
van wie God evenveel houdt als van jou.
Stel dat iedereen anderen de ruimte geeft die zij nodig hebben,
in plaats ze weg te sturen door een lijst te ondertekenen
waarop staat dat je last van ze hebt;
Stel dat de mensen die zorg nodig hebben hulp geboden wordt,
in plaats van ze buiten te sluiten door hen in hun portemonnee te korten,
dat de pijn in de ogen van mensen wordt gezien
en overal geprobeerd wordt het leed te verzachten,
dat de schreeuw om aandacht gehoord wordt,
dat de schroeiplekken op deze wereld opgemerkt worden,
dat ieder mens doet wat in z'n vermogen ligt om de nood te lenigen;

dat allen weet hebben van de armoede in een groot deel van de wereld,
en dat iedereen daar zijn eigen koop- en consumptiegedrag op aanpast.
dat elk mens doet wat hij kan, om het milieu zo min mogelijk te belasten.....
dat niemand vanwege zijn geloof, ras of geaardheid wordt gediscrimineerd of
vervolgd.....

Stel dat:

Dan zou het visioen van Ezechiël zijn uitgekomen.

Maar zover is het nog lang niet,
al begint er hier en daar een bewustwordingsproces op gang te komen.
Maar we moeten veel geduld hebben,
Wie met zijn nieuwe leefwijze anderen vooruit loopt
en vindt dat een ander zo traag is,
of misschien helemaal de noodzaak van verandering niet inziet.....
Wie zelf hard loopt, moet leren wachten op de anderen,
wachten, hopen en bidden, dat zij zullen volgen,
dat misschien ook bij hen de vonk zal overspringen.

*Een gedicht over 'Wachten op de vonk'
mag u straks meenemen,
het ligt bij de uitgang van de kerk, op het tafeltje naast de deur.*

Wat we kunnen doen lijkt misschien een druppel op een gloeiende plaat,
maar voor wie gelooft in de kracht van het mosterdzaad,
en dat vijf broden en twee vissen voldoende is voor velen,
weet dat een druppel kan uitvloeien als een olievlek.
Een klein voorbeeld:
Deze week ontving ik een mail van een vriend.
Hij had een bezwaarschrift opgesteld tegen het voorstel van een kamerlid
om het statiegeld op plastic flessen af te schaffen.
Het was een prima onderbouwd verhaal,
dat hij aan alle leden in de tweede kamer met milieuzaken in hun portefeuille
had toegestuurd.
Nu vroeg hij zijn familie, vrienden en kennissen
om dit bezwaarschrift ook naar de kamerleden op te sturen.
Hij verontschuldigde zich nog voor dit kleine gebaar.....
Ik deed mee, en ontving inmiddels 4 reacties van verschillende politieke partijen.
Een druppel op een gloeiende plaat.....?
Volgens mij heeft vriend Klaas iets van Jezus begrepen.
Hij is een man met compassie.
Hij ziet de nood in de wereld,
bij de mensen, bij de dieren, in de schepping,
en doet er iets aan, op zijn bescheiden manier.

Wie door Jezus wordt geraakt, wie zijn liefde wil ontvangen,
gaat steeds meer op Hem lijken.

Neen, het leven wordt er niet eenvoudiger op,
Je wordt n.l. verantwoordelijk gemaakt voor je medemens
en voor al wat leeft.

Maar het is wel een leven dat toekomst heeft,
omdat je leeft van het vertrouwen
dat God zal zorgen dat dat leven vrucht zal dragen,
zonder dat je weet hoe en wanneer.

Vanmorgen om zes uur hoorde ik de vogels zingen,
het was nog helemaal donker en het regende,
maar zij floten in het volste vertrouwen dat het licht zou worden,
zij zongen de nieuwe dag tegemoet,
zonder te weten wat die dag hen zal brengen.

*'De zorgeloze vogels melden,
dat Gij uw schepping niet vergeet'*

Je 'hand ophouden om uit Jezus' hand te ontvangen.....

Het is bijna Witte Donderdag en Goede Vrijdag,
dan vieren we weer Avondmaal.

We gedenken Jezus' leven, lijden en sterven,
en ontvangen een stukje brood, een slokje wijn,
zijn leven, zijn liefde voor ons.

Vijf broden en twee vissen

het lijkt zo weinig voor al die mensen daar aan de oever van het meer.

Maar in Jezus' handen wordt het vermenigvuldigd.....

Het weinige wordt meer dan voldoende.

Er bleven nog twaalf manden brood over,
twaalf, het getal van de volheid.

Jezus' liefde is genoeg voor een hele wereldbevolking,
want die liefde is grenzeloos en onuitputtelijk.

Zoals die boom in de profetie van Ezechiël,
plaats biedt aan alle vogels van de wereld,
zo is er bij Jezus liefde voor iedereen.

'Houd je hand maar op!', zegt Jezus, 'dan leg ik er mijn liefde in!'

Amen.